

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 16, MAREC 2026

Nositi življenjski križ

Postni čas je milostno obdobje, v katerem premišljujemo o Jezusovem odrešilnem trpljenju za naše grehe. Ob premišljevanju križevega pota se zavedamo, da vsak od nas nosi življenjski križ. Naj nam ta kratka zgodba pomaga malo drugače pogledati na naš križ.

Mlado dekle se je po poti vzpenjala na hrib in na ramenih nesla invalidnega otroka. Mož, ki jo je srečal, ji je dejal: »Dekle, to je pretežko breme zate!« Dekle ga je veselo pogledala ter dejala: »Gospod, pa saj to ni breme. To je moj mlajši brat.«

Nihče ne gre skozi življenje brez bremen. Bremena pa so različna: telesna ali duševna prizadetost, skrbi, tesnoba, osamljenost, razočaranja, trpljenje in podobne neprijetne stvari.

Teža bremena je odvisna od tega, kako gledamo nanj. Breme se nam morda ne bo zdelo tako težko, če se bomo z njim sprijaznili. Saj ga bo kljub temu še vedno težko nositi in nam bo povzročalo bolečine, zmedenost in strah.

Nikoli se ne upirajmo bremenu, ki ga ne moremo odložiti: če to storimo, bo postalo nevzdržno in morda nas bo zajel obup ter uničil mir v nas in okoli nas. V trenutkih, ko omagamo, naj nam pomaga molitev: »*Gospod, ko čutimo, da je naše breme težko, okrepi naša ramena, da bomo vztrajali na poti k Tebi. Vemo, da se nekaterim težavam in trpljenju ne moremo izogniti, pa naj storimo, kar hočemo. Kljub našim naporom lahko ostanejo težka, morda se njihova teža še poveča. V tako težkih trenutkih nam nakloni pogum in milost, da moremo ostati povezani s teboj ter zaupati v tvojo tolažbo in moč ter ne izgubimo notranjega miru in spokojnosti. Ko bomo doživljali zelo težke trenutke, ne dovoli, da bi nas premagal dvom, da v naše življenje nikoli ne bo več posijala luč, temveč nas nauči, da bomo pri Tebi vedno našli pribežališče. Utrdi nam vero v tvojo ljubezen, tvojo navzočnost in tvojo pomoč. Jezus, vate zaupamo.*«
V tem postnem času naj nas spremlja Božja Mati, ki najbolj razume naše stiske in naše bolečine.

(Vir: B. Rustja, *Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 3 (2007), 64–65.*)

Amicus Dei

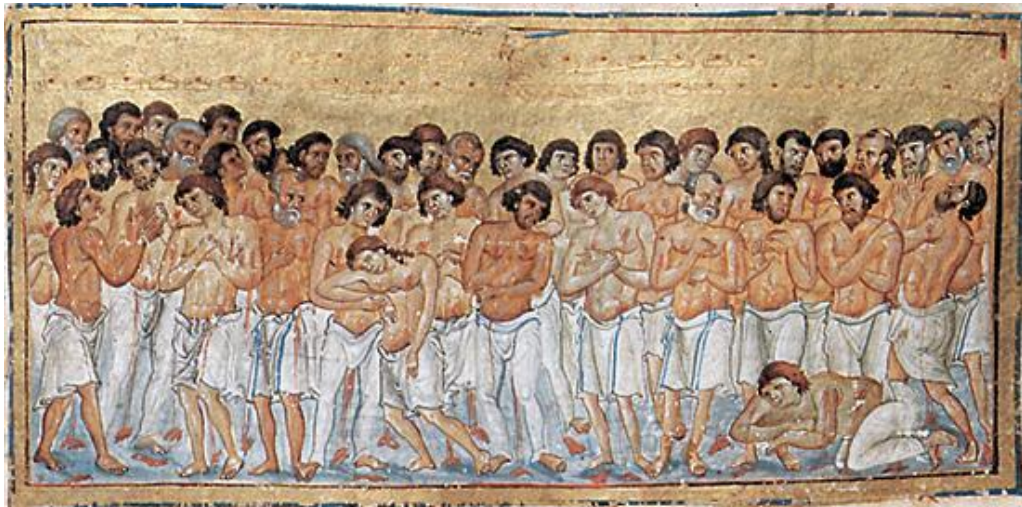
Sv. Mati Terezija: Pogledjte na križ

Pogledjte na križ in videli boste Jezusovo sklonjeno glavo,
da bi vas poljubil,
njegove iztegnjene roke, da bi vas objel,
odprto srce, da bi vas sprejel, da bi vas obdal s svojo ljubeznijo.
Ker vemo, da je bil križ njegova velika ljubezen za vas in zame,
sprejmimo njegov križ z vsem, kar nam želi dati.

Z veseljem darujmo vse, kar bi želel vzeti,
kajti po tem bodo ljudje spoznali, da smo njegovi učenci, da pripadamo
Jezusu,
da je delo, ki ga opravljate vi, jaz in vsi bratje in sestre,
le naša udejanjena ljubezen ...

Sv. Mati Terezija

40 mučencev iz Armenije

10. marca obhajamo godovni dan 40. mučencev iz Sebastije v Armeniji. Zgodovinski viri poročajo o mučeništvu štiridesetih rimskih vojakov, ki so mučeniško smrt pretrpeli zaradi vere v Kristusa.

Čeprav je bila leta 313 v času Konstantina krščanska vera v celotnem rimskem cesarstvu uradno dovoljena s t.i. milanskim ediktom, je Konstantinov sovladar na Vzhodu Licenij omenjeni edikt zavrnil in okoli leta 320 med vojaki prepovedal prakticanje krščanske vere. Licenijeva prepoved je zavezovala tudi rimsko legijo (*legio XII. fulminata*), v kateri pa je skupina štiridesetih vojakov v nasprotju s tem javno izpovedala vero v Kristusa. Nadrejeni so jih zaprli. Prepričevali so jih, naj zapustijo krščansko vero, obljubljali so jim denarne nagrade, povišanja in odlikovanja. Ker so vse naštetu zavrnilo, so jih obsodili na nenavadno obliko mučeniške smrti.

V zimskem času se temperature v Armeniji spustijo krepko pod ničlo.

Skupina vojakov je bila obsojena na mučeniško smrt z zamrznitvijo. V mestu, kjer se je nahajala že omenjena legija, je bil zmrznjen ribnik in nanj so postavili gole vojake. Ob ribniku je bilo tudi kopališče s toplo vodo, ki je bilo nameščeno za primer, če bi se kdo od obsojencev želel rešiti. Čeprav so vojaki molili za stanovitnost, si je eden izmed njih premislil in že podhlajen stekel v kopel, v kateri je zaradi velike temperaturne razlike takoj umrl. Vojak, ki je stražil kopel, ga je videl in stopil na izpraznjeno mesto preminulega vojaka.

Naslednjega dne je prišel sodnik, ki je ukazal obsojencem polomiti roke in noge ter jih sežgati, njihov pepel pa raztresti. Čeprav se vojakom ni izpolnila posmrtna želja, da bi bili skupaj pokopani, so doživeli skupno mučeništvo.

O dogodku in mučeniški smrti štiridesetih vojakov piše tudi sv. Bazilij Veliki (329–379), škof v kapadoški Cezareji v današnji Turčiji. V eni izmed pridig podaja zgodovinske podatke in opisuje obliko mučeniške smrti zaradi dokončnega vztrajanja v veri v Kristusa.

Sveti Jožef - Jezusov rednik

Litanije svetega Jožefa imajo petindvajset vzklikov. Ob današnjem prazniku sta v ospredju dva: Ženin Božje Porodnice in Zaščitnik svete Cerkve. Osnova vseh odlik svetega Jožefa je dejstvo, da je bil od vekomaj izbran za 'ženina', deviškega moža Marije, iz katere si je druga Božja oseba po moči Svetega Duha privzela človeško

naravo, da bi odrešila človeštvo. Jožef je bil z Marijo zvezan v resničnem zakonu, zato je pred postavo veljal za očeta učlovečenega Božjega Sina.

Jezus je bil deviško spočet zato, da bi se na viden način razodelo učlovečenje Božje Besede in skrivnost Božje milosti. In zakaj gleda Cerkev v svetem Jožefu svojega posebnega zavetnika? Zato, ker je bil varuh svete nazareške družine, ki je že vsebovala začetke nastajajoče Cerkve: Kristusa kot prvorojenca Božjih otrok, vseh kristjanov, in Marijo, deviško Mater vseh članov Kristusovega skrivnostnega telesa.

Vzvišeni nalogi Marijinega deviškega moža in Jezusovega deviškega očeta (pravimo mu tudi Jezusov 'rednik' ali 'krušni oče') ustreza tudi Jožefova edinstvena svetost. Mnogi teologi izrecno trdijo, da je bil sveti Jožef zaradi svoje vzvišene naloge, ki mu jo je Bog namenil pri skrivnosti učlovečenja in odrešenja, že od začetka utrjen v milosti, podobno kot sveti Janez Krstnik ali apostoli po Jezusovem vstajenju. Sveti Jožef je živel nekako 'v ozadju' tako v sveti Družini kot tudi v Cerkvi.

Sledovi češčenja svetega Jožefa so sicer vidni že pri nekaterih cerkvenih očetih v 5. stoletju, vendar so njegov praznik začeli obhajati v javnem cerkvenem bogoslužju šele v 14. stoletju. Polagoma se je češčenje tega tihega, junaško ponižnega pričevalca za Kristusa (to pomeni beseda 'spoznavalec') v Cerkvi vedno bolj uveljavljalo. Papež Gregor XV. je leta 1621 ukazal, naj se god svetega Jožefa obhaja kot zapovedan praznik. Po odredbi papeža Janeza XXIII. so njegovo ime postavili v prvo evharistično molitev takoj za Marijo. Papež Pij IX. je leta 1847 uvedel praznovanje svetega Jožefa kot varuha svete Cerkve in sicer na 3. nedeljo po veliki noči. Od leta 1956 je to praznovanje združeno z današnjim praznikom. Papež Pij XII. je leta 1955 vpeljal poseben nezapovedan

praznik svetega Jožefa Delavca, ki se obhaja 1. maja, na mednarodni praznik dela.

Sveti Jožef je zavetnik v družinskih zadevah, k njemu se zatekajo v gospodarskih stiskah. Poseben zavetnik je sveti Jožef krščanskim

očetom v skrbi za družino in otroke, še posebej je zavetnik in priprošnjik tistih, ki si morajo s trdim delom služiti svoj kruh. Ker je bil sveti Jožef deležen sreče, da sta ob njegovi smrtni postelji stala Jezus in Marija (evangeliji tega sicer ne poročajo, lahko pa upravičeno sklepamo), velja sveti Jožef za posebnega priprošnjika za srečno zadnjo uro. Na slovenskih tleh je bilo češčenje svetega Jožefa znano že pred uvedbo njegovega praznika leta 1621. O tem priča skoraj 80 cerkva, postavljenih na naših tleh njemu v čast. Osebnost ali krstno ime Jožef in Jožefa sta med najbolj razširjenimi v Sloveniji (pa tudi po svetu). Ime Jožef je hebrejskega izvora in pomeni 'Bog naj doda potomstvo.'

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Ne sodi

Zdravnik je hitel v bolnišnico, ker so ga poklicali za nujno operacijo. Naglo se je preoblekel in odhitel naravnost na kirurgijo. Tam je srečal moškega, ki je nestrpno hodil gor in dol po hodniku, čakajoč na zdravnika.

Ko je zagledal kirurga, je zaklical: »Kako, da ste prišli šele sedaj? Rabili ste celo večnost, življenje mojega sina pa je v nevarnosti. Nimate nobenega čuta odgovornosti?« »Žal mi je, nisem bil v bolnišnici, toda prišel sem takoj, ko so me poklicali. Prosim, da se sedaj umirite, da bom lahko opravil svoje delo.« »Umirite se?! Ali bi se vi umirili, če bi bil sedaj na operacijski mizi vaš sin? Kaj bi storili, če bi vaš sin umrl?« je jezno vprašal oče.

Zdravnik je pomirjevalno odgovoril: »Zdravniki ne moremo podaljšati življenja, vendar bom za vašega sina storil vse, kar je v moji moči.«

Operacija je trajala nekaj ur in naposled je prišel zdravnik zadovoljen iz operacijske sobe. »Hvala Bogu, vaš sin je rešen!« Ni čakal očetovega odgovora, temveč mu je rekel: »Če imate še kakšna vprašanja, vprašajte sestro.«

»Zakaj je tako brezčuten? Ali ne bi mogel počakati nekaj minut, da bi ga kaj vprašal. Če bi bil kakšen pomembnejš, se gotovo ne bi tako obnašal do mene. Toda jaz sem samo navaden človek,« je očitajoče dejal sestri, ko je zdravnik že odšel.

Sestra mu je odgovorila s solzami v očeh: »Zdravnikov sin je včeraj izgubil življenje v prometni nesreči. Na operacijo vašega sina je prišel z bedenja pri njem. Ko je rešil življenje vašega sina, je hitel nazaj, da se zadnjič poslovi od svojega sina.«

Nikoli ne smemo in ne moremo soditi drugih, ker ne poznamo njihovega življenja. Gotovo imajo razlog, zakaj se tako obnašajo.

Vir: Božo Rustja: Zgodbe kažejo novo pot

Pesmica o mamici

Ko pomislim na mamo,
jo vedno vidim na stolu,
sklonjeno nad šivanje ali knjigo
ali nad križanke.

Sklanjala se je vse življenje.
Najprej pred svojim očetom,
nato pred tastom – očetovim očetom
in potem pred možem – mojim očetom.

Prvemu se je uklanjala iz strahu,
drugemu iz obzirnosti,
tretjemu iz ljubezni.

Sklanjala se je vse življenje:
prestrašena, obzirna in ljubeča.

Sklanjala se je k nam,
otrokom,
kadar smo bili bolni,
kadar nas je kaj bolelo,
kadar smo jokali,

pa tudi kar tako ... da bi nam
bila blizu.
Ker nas je ljubila.
In ko smo odrasli,
se je obzirno umaknila.
In če sem iskren,
se mi zdaj, ko se je spominjam,
zdi, da se je tudi nas bala.
Ko pomislim na mamo,
jo vedno vidim na stolu,
kako z zlato nitjo veze čelnik
avbe
ali pa drobne bleščice na male
avbice.
Njeni sobi smo rekli cimrček –
se pravi – sobica,
in tudi njo smo klicali – mamica.
In jaz sem bil njen – sinko.
Vse v njenem svetu je bilo
majhno.
Razen njenega srca,
ki jo je na koncu izdalo.
Kot sem jo izdal tudi jaz,
ko je nisem mogel več gledati,
tako ... samo sedečo na stolu.
Ko se ji je svet zožal zgolj na
spomine,
v katerih je kot otrok tekala po
Brscu,
plezala po drevju kot veverica,
se podnevi bala Nemcev
in ponoči partizanov,
nabirala borovnice, gobe in drva
in se venomer sklanjala.

Zdaj pred tem,
zdaj pred onim.
Ko pomislim na mamo,
jo vedno vidim na stolu,
sklonjeno
nad svoje življenje ...
jaz pa se nekje blizu igram
ali pa poslušam radio,
pišem pesmice, berem
ali pa se učim, kako se sklanja
mamica.
Na stolu je sedela mamica.
Zdaj mamice ni več.
Pa bi mamici rad še kaj povedal.
Rad bi mamico še kdaj objel.
Rad bi pri mamici še kdaj počil.
Rad bi z mamico še rešil kakšno
križanko.
Zdaj moja mama sedi
na stolu v nebesih.
In se ne sklanja več.
K njej se namreč sklanjajo
angeli.
In sveta Katarina Aleksandrijska.
In mati Božja,
in Sveta Trojica;
Njen oče, njen tast in njen mož.
Vsi.
Ne sklanjaj se več, mamica, ne
več.
Morda le še enkrat,
da boš bolje slišala pesmico,
ki ti jo je napisal tvoj sinko.
Neža Maurer

GRAJSKE STAVBE NA SLOVENSKEM

Predstavitev grajskih stavb na Slovenskem, ki zajemajo zgodovino osmih stoletij.

BLEJSKI GRAD

Na strmi pečini, 130 m nad Blejskim jezerom, stoji naš najbolj pravljичen grad. Obiskovalcem ponuja osupljive poglede na Alpe in ostalo pokrajino; je že kar doživetje zgodovine in narave v enem samem pogledu.

Je tudi naš najstarejši v pisnih virih omenjen grad (l. 1011), a je bil takrat morda še skromen romanski stolp. Bled pa stopi v zgodovino že z letom 1044, ko nemški kralj Henrik II. z darovnico podari škofu in škofiji iz Briksna (v severni Italiji) obsežno posestvo Bled (Veldes), ki je zajemalo celotno ozemlje med obema Savama, torej vso današnjo severno Gorenjsko. Tako se je škofu zahvalil za podporo pri utrjevanju nemške oblasti. Vendar so Briksenški škofje le poredko prihajali na Bled. Pot do Kranjske je namreč trajala kar 6 dni ježe in bila je tudi polna nevarnosti. Tako so grad in posestvo upravljali ministeriali, znani kot vitezi Blejski,

poleg njih so po fevdnem pravu delovali še oskrbniki in gradiščani vse do konca 14. st., ko so Briksenški škofje sicer še ostali lastniki blejskega gospostva, a so opustili njegovo neposredno upravo in so ga oddajali v zakup. Odslej je grad menjaval številne lastnike vse do l. 1803, ko je bilo posestvo z ukazom z Dunaja podržavljeno. S tem se je po 800 letih tudi končala briksenška škofovska oblast. Po odpravi fevdalnega reda (1848) so se novi kupci gradu pojavili iz vrst bogatega meščanskega reda (hotelirji, lastniki jeseniške železarne ...), a so njihovi velikopotezni načrti spodleteli in grad prevzame takratna Dravska banovina, a njegovo počasno propadanje se konča šele l. 1952, ko se prične temeljita obnova po zamislih učencev arhitekta Plečnika.

Za Blejski grad je značilna dvojna struktura. Na posnetku vidimo, da so grajska poslopja razvrščena okoli dveh dvorišč na dveh nivojih (danes sta to grajski terasi), ki ju povezuje stopnišče. Zgornji, bolj utrjeni del, je bil namenjen bivanju fevdalne gosposke, spodnje dvorišče pa služinčadi; tam so bila tudi vsa potrebna gospodarska poslopja in ravno tu je iskati

jedro prvotnega gradu, saj lahko le tu vidimo še ohranjeno romansko obzidje (11.–12. st) in spodnji del vhodnega obrambnega stolpa iz istega zgodnjega obdobja, ko je bila na strmi skali le opazovalna strateška točka.

- V poslopju, kjer je bivala služinčad, je danes urejena *grajska tiskarna* z repliko prvega tiskarskega stroja iz 15. st., kjer grajski tiskar pokaže svoje mojstrstvo na ročno izdelanem papirju.

- Pod tiskarno je v skalo, na kateri sloni grad, vkopana danes dobro založena *grajska vinska klet* v srednjeveškem ambientu.

- Na zgornji terasi so najiminentnejši prostori nekdanjega, le enonadstropnega *palacija*, preurejeni v *muzej*, ki zajema čas razvoja Bleda vse od njegove najstarejše zgodovine. Oprema grajskih prostorov sicer ni originalna, je pa pomembna, ker prikazuje stanovanjsko

kulturo v obdobjih, ki jih je grad preživel.

- K temu traktu se prislanja poznogotska, a že barokizirana *grajska kapela* v višini dveh nadstropij, poslikana s freskami, med katerimi izstopa celopostavna podoba dobrotnika Henrika II., *Škofovski grb* nad vhodnim portalom kapele pa je posebej poudarjal, da je *grajska stavba* v fevdalni posesti cerkvene gosposke.

- Na ploščadi je ohranjen *grajski vodnjak*, ki so ga vklesali kar 12 m globoko v živo skalo, kamor se je stekala deževnica z grajskih streh.

- Z južnega dela te terase, kjer je mali *paviljon*, je verjetno najpogosteje fotografiran blejski motiv, saj nudi široko odprt pogled na pokrajino in jezersko gladino z otokom.

Grad je bil velikokrat obnavljan, zlasti po obeh velikih potresih, v sedanjem času pa obnova upošteva novejšje pristope, ki nekdanje stroge poteze utrdbe preliwa v sodobno uglaseno turistično estetiko – nekaj tudi na račun spomeniške pričevalnosti. Vse pa dopolnjuje vsebina pestrega dogajanja skozi vse leto, kot so: *srednjeveški dnevi*, dnevi *lokostrelcev*, *Velika noč na gradu* z lovom na pirhe ... in priljubljena tradicija *RTM mesec (Rad Te 'Mam)*, praznik, posvečen ljubezni v vseh njenih oblikah: partnerski, prijateljski, tisti do sebe in do življenja samega, saj to je tisto, kar daje smisel.

In še zanimivost ... Blejski staroselci so že pred prihodom Slovanov sprejeli krščanstvo. Iz tega obdobja izhaja prvobitni simbol Bleda v obliki *pava oz. rajske ptice*, ki naj bi predstavljal nesmrtnost in večno življenje.

Najstarejši primerek v obliki bronaste *zaponke* (fibule) je iz 6. ali 7. st., najden prav na arheološkem najdišču Pristava pod gradom (l. 1949). Do danes se je ta motiv že uveljavil kot vizualni znak kraja, ki ga v najrazličnejših materialih ustvarjajo priznani umetniki in mojstri in povezuje arheološko dediščino, sodobno oblikovanje in lokalno identiteto.

Zapisala Lela J. Podgornik

Pomladna

Zvončki so že zacveteli,
ptički v grmu pojejo,
metuljčki v zrak so poleteli,
kosi črve iščejo.
Na nebu svetli so oblaki,
dež nariše mavrico,
vedno lažji so koraki,
spomladi res nam je lepo.
Povedala vnukinja Rebeka

Duhovna obnova za vse župnijske sodelavce

Duhovno obnovo je vodil g. župnik Marko Čižman. Predstavil je pet MOČI, o katerih smo razmišljali, se pogovarjali in si izmenjali svoje izkušnje.

MOČ DOBRIH RIJATELJEV:

Modri Sirah je zapisal te čudovite besede o prijateljstvu: »Prijazna beseda pridobi veliko prijateljev, ljubezniv jezik pridobi veliko naklonjenost. Naj bo veliko takih, ki s teboj žive v miru, tvoj svetovalec pa naj bo le eden izmed tisoč. Če pridobivaš prijatelja, ga pridobivaj v preizkušnji in mu

nikar ne zaupaj prehitro. Zvesti prijatelj je močna zaščita, kdor ga je našel, je našel zaklad.« (Prim. Sirahova knjiga 6,5 – 7;14)

○ **MOČ VERE:**

Z našo »vero« je dostikrat takole: ko nam kaj uspe, pravimo, »da smo imeli srečo«. Ko nam ne uspe, krivimo Boga, da nas ne mara. Bodimo pošteni: če je Bog kriv za našo nesrečo, potem je Bog kriv tudi za našo srečo. Zato ... Bog, hvala ti, da smo še vedno živi, zdravi in celi!

○ **MOČ DOBRE DRUŽINE:**

V vsaki družini se kdaj skregamo. Toda dobra družina je dragocena v tem, da si v ključnih trenutkih pomagamo med seboj in držimo skupaj. Film z naslovom »Soul surfer« opisuje resnično zgodbo deskarke Bethany Hamilton, ki ji je morski pes odgriznil roko. Ta preizkušnja ji je zamajala temelje. Na srečo je imela ob sebi dobro družino, ki ji je pomagala prebroditi težko obdobje.

○ **MOČ SKUPNOSTI:**

Ljudje se radi družimo in radi komu pripadamo. Kdor se čuti dobro povezan s katerokoli skupnostjo, je bolj samozavesten, lažje se spoprime s težavami in je bolj zdrav kot ljudje, ki te povezanosti nimajo. Sodelovanje nam daje priložnost, da skupaj rešujemo probleme, stvari rešujemo s humorjem in se učimo drug od drugega ter si dajemo podporo in spodbudo.

○ **MOČ TRUDA ZA DRUGE:**

Tri spodbude, zakaj je dobro pomagati drugim, ker s tem delamo dobro tudi sebi: 1. *Delimo hvaležnost, ker hvaležnost osrečuje.* Radi pokažimo hvaležnost do Boga in do drugih. 2. *Trud za druge poživi tudi nas.* Stari ata je bolan ležal v bolnišnici, ko ga je obiskal vnuk in mu rekel: »Dedi, pridi domov, ker nihče nima časa, da bi mi popravil kolo!« Stari ata je dobil nov zagon, se pozdravil in se kmalu vrnil domov ter vnučku popravil kolo. 3. *Trud za druge veča naš pogum.* Za druge se dostikrat bolj pogumno zavzamemo kot pa zase. Zase se redko kdaj »zagrebemo« in gremo prosit za kakšno ugodnost. Za druge imamo čisto drugačen pogum.

Druženje smo zaključili s sveto mašo.

NAJ VAM VELIKONOČNI
PRAZNIKI PRINESEJO,

VEDRINE IN NOTRANJEGA
MIRU.

VESELA ALELUJA

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija Erker

Marija Černigoj

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Naslednja imena razvrstite v preglednico. Pišite s pisanimi črkami. Pazite na veliko začetnico.

Metka Unica Simon Triglav Ivanušič Krka Reka
Franci Stol Zupančič Kamplov hrib Logatec
Ljubljana Peca Drava Unica Pokljuka Sava Litija

IMENA ali PRIIMKI OSEB	IMENA REK, POTOKOV	IMENA HRIBOV, GORA	IMENA KRAJEV

SMEJALNICA

MARMORNI KOLAČ: Olga pride domov s kuharskega tečaja in prinese domov pečen kolač. Prvi ga poskusi njen brat: »Kakšen kolač pa je to?« »Marmorni kolač!« »Ja, se mi je zdelo, trd je že tako!«

BUCIKA IN ŠIVANKA: Bucika in šivanka sta se za stavo pomerili v plavanju. Zmagala je bucika. »Nič čudnega,« je rekla šivanka, »jaz sem imela vodo v ušesu.«

DEDEK JE DELAL ... Dedek se je jezil nad današnjo mladino: »Ja, včasih smo pa res veliko več delali kot sedaj. Ali smo delali po 25 ur na dan.« »Ja, dedek, to pa ne bo držalo, saj dan ima samo 24 ur.« »Ja, smo meraj eno uro prej začeli!«

D. K.

Izdaja Dom Marije in *Marte* Logatec. Ureja Leonida Župančič